

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
**CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÁS,
PEPA MASÓ**

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSÀ**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**EN LA RELECTURA ENS
DESPREOCUPEM DE TOT
EL QUE NO ÉS ESSENCIAL**

Jordi Llavina

Escriptor

LA COLUMNA

Sobre la relectura

Sovint sentim dir a bons lectors que el plaer que s'obté de la relectura és superior al que es rep amb la lectura. Per què? Quan rellegim, triem una obra que ja coneixem. No hi tornàrem si, en una primera presa de contacte, aquesta obra no ens hagués agradat molt. El llibre que llegim per primera vegada, en canvi, per a nosaltres és verge; en general, no en sabem res. Tant hi podem descobrir una obra mestra com un bluf. En l'obra rellegida, ens desprecupem de tot allò que no és essencial. Si és una novel·la, posem per cas, ja no tenim cap deler de conèixer un argument que, ben probablement, recordem. Se'ns en fot saber, ja d'entrada, que aquell vell director de teatre torna al seu poble natal a la recerca de la primera noia de la qual es va enamorar, i que, un cop allà, hi troba una dona envellida i grisa, casada amb un home totxo i rude, una dona que no té res a veure amb la imatge idealitzada que ell en va fer, durant tants anys (i, no obstant això, el personatge insisteix en el seu desig de tornar-la a captivar). En la relectura, la situació argumental ha perdut importància, i ara ens podem fixar en la qualitat de l'escriptura, en les recurrències pròpies de l'estil, en el comportament dels personatges, en la suggestió d'un ús ben particular de les persones verbals. Tot allò que, en una primera aproximació al text, potser ens va passar per alt. Tot allò en què no vam reparar prou.

A MÉS, QUAN RELLEGIM solem triar obres

clàssiques o obres que, per a nosaltres, tindrien la facultat de ser-ho. Acabo de llegir un llibre molt bo, *L'estiu no s'acaba mai*, d'Alba Dedeu (Proa). M'ha semblat un dels millors llibres de contes escrit en català els últims anys. Però, d'aquí a un temps, tornaré a llegir aquest títol? És molt probable que no. El temps de la vida és curt; i l'art, massa llarg. Posats a escollir, optaré per una novel·la de Camus, o per *Incerta glòria*. Els clàssics també ho són per sedimentació i moda.

UN ATZAR FELIÇ HA FET que els poetes Josep Lluís Roig i Maria Josep Escrivà hagin descobert un llibre inèdit de Vicent Andrés Estellés: *L'inventari clement de Gandia* (Edicions 96). Tots dos preparaven una antologia de poemes dels guanyadors del premi Ausiàs March, de Gandia, en l'escaiença del cinquantè aniversari. Un dia que hi treballaven els cau a les mans un original d'Andrés Estellés que havia guanyat el guardó l'any 1966, i que es va publi-

Un atzar felix ha fet que els poetes Josep Lluís Roig i Maria Josep Escrivà hagin descobert un llibre inèdit de Vicent Andrés Estellés

car, cinc anys més tard, però que no es corresponia amb *L'inventari clement* que finalment va veure la llum. Què havia passat? Doncs que el manuscrit original es va extraviar, ben misteriosament, i el poeta va aplegar poemes d'ací d'allà per compondre un nou llibre. La troballa és meritòria, perquè, de més a més, el llibre trobat –l'original, de fet– té més entitat que el que fins ara coneixíem. I és meritòria, és clar, perquè Estellés és un dels poetes més grans que ha donat la literatura en llengua catalana del segle XX.

NO ES TRACTA D'UNA OBRA mestra, val a dir-ho. Però conté versos esplèndids, perquè el de Burjassot tenia el do de la imatge lírica. Mireu: "Pensava la ciutat, llunyana, des de l'horta, / com la boca d'un forn: com els forns on encara / el pa es coïa amb llenya. Jo encara no tenia / una idea de pàtria: / tenia una idea de forn." La gran altura de la poesia de Vicent Andrés Estellés a mi sempre m'ha semblat que està estretament relacionada amb aquesta idea de forn, més que no pas amb la de pàtria. Això, tan subjectiu, té a veure amb l'ètica i amb l'estètica. Cal agrair la troballa d'Escrivà-Roig perquè ens pot fer tornar als llibres del gran poeta, perquè ens convidarà a rellegir-los. Llegir aquests nous versos d'Estellés –"El bram de la vedella és un bram tendre i verd, / tendre i verd com les fulles, asproses, del dacsar / en fer un poquet d'aire"– no em fa sentir sinó el desig de rellegir els vells, els de sempre.

Egipte: torna la piràmide

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Mentre els habitants de Gaza veien ajornada la seva sentència per una treva tan fràgil com provisional, Egipte –el lloc més emblemàtic de l'anomenada primavera àrab– veia com es marcien els darrers brots verds de la revolució democràtica quan el primer president civil del país, Muhammad Mursi, s'atorgava tots els poders de l'estat, executiu, legislatiu i judicial. Així, la piràmide autoritària quedava restaurada amb un faraó diferent.

El retorn a l'autocràcia consolida el poder de Mursi i, amb ell, el partit dels Germans Musulmans que li dona suport i que aspira a la reislamització del país. Tot i així,

La involució autocràtica d'Egipte té el suport dels Estats Units

Mursi no ho tindrà fàcil. D'entrada, va haver d'admetre que el seu control del poder judicial era transitori i es va veure obligat a negociar amb la judicatura, que ha paralytitzat tots els processos.

La involució autoritària també reforça Egipte com a potència regional a l'Orient Pròxim, i és clar que això no fóra possible sense suport extern. Durant la crisi de Gaza es va parlar molt de la bona sintonia entre Mursi i el president nord-americà Barack Obama. La mediació egípcia per promoure la treva de Gaza ha convertit el règim del Caire en garant de la seguretat de la Franja, amb el suport de Washington. El viratge autocràtic de Mursi podria ser un preu suplementari que els EUA estan disposats a pagar per conservar un aliat que els ajudi a mantenir a ratlla l'Iran, el seu principal adversari a la regió.

La consolidació d'un front sunita antiiranià (format per Egipte, Turquia i les monarquies del golf Pèrsic) és una de les claus de la restauració de la piràmide autoritària egípcia. El joc d'escacs al Pròxim Orient continua, mentre la guerra civil siriana esdevé més crua en espera de la mort per descomposició del règim d'Al-Assad.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan Antoni Poch

